

[Handelsministeren.]

Fabrikernes Salg af Sukker paa Grundlag af den fastsatte, noterede Pris, skal fordeles mellem Roedyrkerne, Fabrikkerne og Staten i Henhold til Regler, der fastsættes af Ministeren.

Disse Fordelingsregler er der gjort Rede for i Bemærkningerne til Lovforslaget. Udgangspunktet for Fordelingsbestemmelserne er naturligvis „De danske Sukkerfabrikker“s Regnskab. Naar den i § 3 fastsatte Roepris af 1 Kr. 80 Ø. pr. Dobbeltcentner Roer er betalt Roedyrkerne, og efter at almindelige Driftsudgifter er afholdt, tillægges der af det for „De danske Sukkerfabrikker“s Vedkommende foreliggende Overskud Selskabet, altsaa Sukkerfabrikkerne, et saa stort Beløb, som svarer til 5 pCt. af Selskabets nuværende Aktiekapital, 22,5 Mill. Kr. Resten af Overskuddet tilfalder Roedyrkerne, indtil disse har modtaget 30 Ø. pr. leveret Dobbeltcentner Roer i Tantieme, hvorefter der tillægges Selskabet et Beløb af indtil 1 pCt. af Aktiekapitalen; hvad der derefter maatte blive tilbage af Overskud, tilfalder Statskassen. Den her foreslaaede Fordeling af Overskuddet afviger i Roedyrkerens Favør fra den Fordeling, der finder Sted i indeværende Aar i Henhold til den gældende Lov derved, at medens Roedyrkerne i Aar allerede umiddelbart efter, at Fabrikkerne har faaet 5 pCt. i Dividende, skal give delvis Plads for en yderligere Fortjeneste af 1 pCt. til Fabrikkerne, saa bliver Forholdet efter det her foreliggende Lovforslag dette, at Fabrikkerne først kan faa udover de 5 pCt. i Dividende, altsaa 1 pCt. ekstra, naar Dykerne har faaet 30 Ø. i Tillæg til de 1 Kr. 80 Ø., altsaa i alt 2 Kr. 10 Ø. pr. Dobbeltcentner. Fabrikkerne har ikke accepteret denne Fordelingsmaade, men jeg finder den, alle Forhold taget i Betragtning, rigtig. Nogle vil maaske endda mene, at 5 pCt. kan være Udbytte nok til Fabrikkerne, men heroverfor vil jeg fremhæve, at det ikke er uden Værdi at give Fabrikernes Ledelse en saadan Stilling, at den bliver interesseret i god Økonomi, ved at stille Ledelsen en ekstra Dividende paa denne ene Procent i Udsigt.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 5, hvorefter Ministeren kan ændre de fastsatte Priser, begrundes deri, at ingen kan vide med Sikkerhed, om ikke Forholdene kan forrykkes saa meget, at det vilde være ubilligt ikke at ændre Priserne. Der kan her være Tale om en Ændring i Priserne paa Verdensmarkedet, og der kan være Tale om andre Forskydninger, som det vil være rimeligt at tage Hensyn til.

I § 5 er det ogsaa bestemt, at eventuelle Uoverensstemmelser kan blive henvist til Afgørelse ved en Voldgiftsdomstol, og i Bemærkningerne til Lovforslaget oplyses der, at Voldgiftsretten skal sammensættes paa den Maade, at Fabrikkerne og Roedyrkerne i Forening vælger 1 Dommer og Ministeriet 1; Opmanden udpeges af Præsidenten for Sø- og Handelsretten.

I § 6 findes der Bestemmelser om, at Ministeren er bemyndiget til at fastsætte Engrosprisen for det eventuelt indførte Sukker — man kan jo tænke sig den Situation, at vi maa indføre noget Sukker, og om det skulde være fornødent, skal Ministeren tillige være bemyndiget til at fastsætte de Betingelser, under hvilke indenlandsk Roesukker skal afleveres til Raffinering. Forholdet er som bekendt det, at to Virksomheder, nemlig Nykøbing F. Fabrikken og „Vestsjælland“, ikke selv ejer Raffinaderi, men maa ordne sig med et andet Selskab for at faa Sukkeret omdannet til Salgs-vare, faa det raffineret, og disse Virksomheder bør naturligvis være garderet mod en urimelig Pris for Raffineringen. Der er allerede ført Forhandlinger herom med det Resultat, at jeg kan sige, at det vil være til Fordel, at disse Forhandlinger er ført, ikke mindst for Fabrikken „Vestsjælland“. I Lighed med Bestemmelserne i den gældende Lov kan der endelig efter Bestemmelserne i Lovforslaget fastsættes Detailpris for Sukker.

I Lovforslagets § 7 er der Bestemmelser, som tager Sigte paa, at der kan ydes visse Virksomheder billigere Sukker. Bestemmelserne herom er først og fremmest møntede paa Virksomheder, som eksporterer en Vare, i hvilken Sukkeret indgaar som Bestanddel.

§§ 8, 9 og 10 indeholder mere selvfølgelige administrative Bestemmelser og Bødestemmelser, og i § 11 staar der, at Loven ikke gælder for Færøerne, og at den træder i Kraft den 1. December 1933, til hvilken Dag Loven af 23. Marts 1932 har Gyldighed.

Hvis nogen nu stillede mig det Spørgsmaal: Er Sukkerfabrikkerne og Roedyrkerne tilfredse med Lovforslaget, med den Stilling, som Parterne faar efter de Bestemmelser, som findes i Lovforslaget? saa maa jeg sige, at de bør være det, og jeg føler mig ogsaa overtydet om, at der ved det her foreslaaede ydes, hvad der under de forhaandenværende Forhold bør ydes Fabrikkerne og Roedyrkerne. Man bør nemlig ikke glemme, at der ved den gældende Sukkerordning og ved den foreslaaede Ordning er Tale om at udelukke al Konkurrence; Markedet bliver et lukket